

Viking

Nog niet eerder was ze in een grote buitenlandse stad geweest. En ook nog alleen. Sara liep het station uit. De zon scheen recht op haar gezicht en ze moest even knipperen om zich te kunnen oriënteren. Recht voor haar was het pretpark Tivoli. Ze zag er ouders met kinderen naartoe lopen, sommigen in buggies.

Alles was zo goed georganiseerd in dit land. Zelfs in de trein hielden mensen zich aan de regels en parkeerde de ouders de kinderwagens op de daarvoor bestemde plaats. In de stiltecoupé was het ook echt stil. De dakloze vrouw die de stilte verbrak om ergens om te vragen werd straal genegeerd.

Sara pakte haar plattegrond. De oude haven, daar wilde ze naartoe. Nyhavn heette hij, nieuwe haven, niet erg logisch. Op haar nieuwe Teva-sandalen liep ze resoluut naar links, volgde de massa die de grote straat overstak en liep een groot plein op. Er was een grote vlooiemarkt waar ze een paar grote hangers kocht. Die zou haar zus ook prachtig vinden. Ze wilde zo graag mee maar haar moeder had het niet goed gevonden. Dat Sara alleen op pad ging vond ze al moeilijk genoeg maar ze was 17. Mira was pas 14, die mocht niet mee.

Op het plein waar ze belandde stonden muzikanten, ze bleef even kijken. De banden van haar rugzak sneden in haar blote schouders. Ze zou naar de haven gaan en dan haar hostel opzoeken.

Aangekomen bij de Nyhavn zag ze een zee van mensen. Ze zaten op de rand langs het water, op terrassen, tussen de bomen. Ze waren aan het kletsen, bier drinken, lachen. Een golf van zonlicht stroomde over de mensen heen en verlichtte de vrolijkgekleurde huizen. Sara zag een rij staan voor de rondvaarbotten. Ze bleef even staan. Iemand sprak haar aan in het Deens. Ze keek om. Ze keek in de meest blauwe ogen die ze ooit had gezien. Een jongen, begin twintig, kort blond stekelhaar en een brede glimlach. Hij zei nog iets en lachte erbij. Ze kwam weer tot haar zinnen en gaf antwoord.

“Sorry I don’t speak Danish” zei ze.

“Oh I thought you were Danish, you blend in well here” zei de jongen en zwaaide met zijn arm om zich heen. Met haar lange blonde haar was Sara al vaker op vakantie gevraagd of ze Scandinavisch was.

“No I’m Dutch”.

“I’m Jens, nice to meet you” “Sara”. Ze schudden handen. Zijn hand was koel en stevig.

“I asked you if you were thinking of taking the boat” zei Jens. Sara antwoordde dat ze dat inderdaad overwoog.

“I can take you on my boat, its right around the corner”. Sara keek bedenkelijk.

“Don’t worry, I’m not a serial killer” zei Jens. Zijn hele gezicht lachte.

“Okay” zei ze, “but first I have to drop my bag at the hostel where I’m staying”.

“No problem, meet me here in half an hour?”. Ze knikte. Ze namen afscheid en ze liep richting haar hostel. Wat ben ik aan het doen? Vroeg Sara zich af. Was dit nou niet precies waar haar moeder haar voor gewaarschuwd had? Niet zomaar met vreemd mannen meegaan. Maar het voelde goed, Jens leek open en aardig. Ze vertrouwde hem.

In het hostel pakte ze haar spullen uit en trok snel een zomerjurk met slippers aan. Ze stak haar lange haar half op, stopte een flesje water en zonnebrand in haar handtas en ging op pad. Ze stuurde een sms naar haar moeder ‘Goed aangekomen, mooie stad’ en eentje naar haar zus ‘Leuke jongen ontmoet, niet tegen mam zeggen’. Ze vertrok. Bij de haven stond Jens op haar te wachten, met een koelbox in zijn hand en een grote tas.

“I brought some drinks and towels” zei hij. Ze liepen naar de boot, die inderdaad om de hoek lag. Onderweg vertelde Sara dat ze voor het eerst alleen op reis was.

“So you hook up with the first guy that talks to you?”. Ze lachten samen hard.

De boottocht was fenomenaal. Ze zag alle prachtige gebouwen van Kopenhagen, het grote water, de binnenkanalen. Ze dronken bier en aten sardientjes uit blik op toast. Jens vertelde dat zijn vader in de boten zat, eerst al bouwer en later verhuurde hij ze. Hij had zijn hele leven op boten doorgebracht en werkte nu mee in de zaak. Sara vertelde dat ze haar vader nooit gekend had, haar moeder had haar gekregen na een vakantieflirt. De vader van haar zusje was haar stiefvader, maar die was vertrokken toen Mira 4 jaar was.

Terug in de haven waren ze moe en rozig.

“Let me take you to a place where the food is great, you know Kopenhagen is famous for it”'s restaurants right?”. Ze gingen naar een restaurant waar ze heerlijke vis aten en wijn dronken. Op de weg terug leek het niet meer dan logisch dat Sara haar viking, zoals ze hem had gedoopt meenam naar het hostel. Jens bleek een attente en liefdevolle minnaar en ze vielen verstrengeld in slaap.

De volgende ochtend schrok Sara wakker. Ze schoot overeind en wist even niet waar ze was. Ze keek om zich heen. Het hostel. Haar kleren overal. De herinnering aan de dag en de nacht ervoor stroomde warm door haar heen. Waar was Jens? Ze keek naar de lege plek naast zich. Er lag een briefje op het hoofdkussen. Voorzichtig pakte ze het op. ‘Good morning gorgeous, I didn’t want to wake you, I have to work. Have a great stay in Kopenhagen, I hope I gave you a good start. xxx J’

Sara stond op en keek uit het raam. Het hostel keek uit over het water. Ze zag verschillende boten. Hij zat vast op één ervan. Zo gaat het dus mam, ik snap je. Maar ik herhaal jouw weg niet. Mijn viking heeft niets meer dan een mooie herinnering achtergelaten. Even stak ze haar hand op en zwaaide naar de boten. In de verte hoorde ze een scheepshoorn toeteren.

Ghislaine Cals